

Χαράλαμπος Ντόλκας

Ο Χαράλαμπος Ντόλκας (1943-2021), Λάμπης για όλους τους γνωστούς του, έζησε τα σχολικά του χρόνια στην Τρίπολη. Το 1962 εισάγεται στη Σχολή Μηχανολόγων-Ηλεκτρολόγων του ΕΜΠ και γρήγορα πρωτοστατεί στο πολύπλευρα δραστήριο Μορφωτικό Γραφείο του Σπουδαστικού Συλλόγου του ΕΜΠ. Εκεί ξεκινά και η εφ' όρου ζωής επιστήθια φιλία του με τον Στέργιο Αγγελίδη, η οποία σφυρηλατήθηκε από την κοινή τους πολιτική πορεία και στενή συνεργασία κατά την ταραχώδη πολιτική περίοδο 1963-1980. Μετά την εμπειρία του ως μέλους της αντιπροσωπείας της Σχολής Μ-Η στο 5^ο Πανσπουδαστικό Συνέδριο της ΕΦΕΕ το 1964, εντάσσεται στην Ε.ΔΗ.Ν., την οργάνωση Νεολαίας της Ένωσης Κέντρου, και σύντομα αναλαμβάνει ευθύνες στο Σπουδαστικό Γραφείο Αθήνας της οργάνωσης. Τον Μάιο του 1965 εκλέγεται στο Κεντρικό Συμβούλιο της ΕΦΕΕ, ενώ στο Συνέδριο της ΕΦΕΕ έναν χρόνο αργότερα αναλαμβάνει, στο νεοεκλεγέν ΚΣ, τη θέση του Γενικού Γραμματέα. Η δράση της ΕΦΕΕ και της Ε.ΔΗ.Ν. εκείνη την περίοδο εστιάζει στην πλήρη αποκατάσταση της ομαλής λειτουργίας του πολιτεύματος.

Αμέσως μετά την κατάλυση της Δημοκρατίας την 21η Απριλίου 1967, συμμετέχει ως ιδρυτικό μέλος στη συγκρότηση της αντιστασιακής οργάνωσης ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΜΥΝΑ και αναλαμβάνει να κινητοποιήσει έμπιστα στελέχη της Ε.ΔΗ.Ν. Τον Νοέμβριο του 1967, καθώς συμβαίνουν οι πρώτες συλλήψεις μελών της Δ.Α., η ομάδα νεολαίας αποφασίζει να μείνει ο Λ. Ντόλκας για ένα διάστημα αδρανής και τον συντονισμό της να αναλάβει ο Σ. Αγγελίδης. Ωστόσο, ο πρώτος σε λίγες μέρες συλλαμβάνεται. Κατά την ανάκριση υπήρξε τυχερός, καθώς τα στοιχεία που είχε αποσπάσει η Ασφάλεια ως τότε δεν τον επιβάρυναν, ενώ ο ίδιος επέμεινε να αρνείται κάθε συμμετοχή, χωρίς ευτυχώς να βασανιστεί. Στη δίκη των συλληφθέντων της Δ.Α., που έγινε τον Ιούνιο του 1968, ο ίδιος και μερικοί άλλοι απαλλάχτηκαν λόγω αμφιβολιών, ενώ τις ίδιες εβδομάδες γίνονταν νέες συλλήψεις στελεχών της Δ.Α., μεταξύ των οποίων και του Στέργιου Αγγελίδη.

Μετά τη διετή στρατιωτική θητεία του ως τυφεκιοφόρος του Τεχνικού Σώματος, προσλήφθηκε το 1971 ως μηχανικός στη Mobil, όπου επί 15 έτη δούλεψε αποδοτικά, όχι μόνο για την εταιρεία –όπως έχει γράψει– αλλά και για τις γνώσεις και τις εμπειρίες του ίδιου σε μεθόδους προγραμματισμού και οργάνωσης. Όταν, μετά την πτώση της δικτατορίας, η Δ.Α. επιλέγει να συμμετάσχει ισότιμα στην ίδρυση του ΠΑΣΟΚ, ο Λ. Ντόλκας ορίζεται μέλος της πρώτης ΚΕ του ΠΑΣΟΚ. Όμως, έχοντας ανακινήσει –μαζί με άλλους– θέματα εσωκομματικών δημοκρατικών διαδικασιών, μαθαίνει από τις εφημερίδες τον Ιούνιο του 1975 ότι έχει διαγραφεί μαζί με άλλα δέκα μέλη της ΚΕ. Στη συνέχεια συμμετέχει ενεργά για ένα διάστημα, μαζί με τον Σ. Αγγελίδη, στο Τεχνικό Επιμελητήριο, καθώς και στη Σοσιαλιστική Πορεία μέχρι την αυτοδιάλυσή της το 1980. Παράλληλα, η επαγγελματική του πορεία στη Mobil τον φέρνει σε όλο και πιο υπεύθυνες θέσεις, με τελευταία εκείνη του Διευθυντή Λειτουργιών. Το 1986 αποχώρησε από τη Mobil για να αναλάβει Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος στην κρατική ΕΚΟ, αφού έθεσε ως όρο να μην υπάρξουν πολιτικές παρεμβάσεις στο έργο του. Η τριετής θητεία του στην ΕΚΟ ήταν όντως απερίσπαστη και παραγωγική, αλλά όταν το 1989 το ΠΑΣΟΚ έχασε τις εκλογές, θεώρησε σωστό να υποβάλει την παραίτησή του, και όταν αυτή έγινε δεκτή, ενημέρωσε λεπτομερώς τον διάδοχό του πριν αποχωρήσει. Από το 1990 έως τον θάνατό του επέλεξε να ενταχθεί στην Εταιρεία Συμβούλων Kantor, ενώ παράλληλα αφιέρωσε πολύ χρόνο συμμετέχοντας σε σοβαρές πρωτοβουλίες μελέτης και διαλόγου με αντικείμενο τα μεγάλα προβλήματα της χώρας και την αναβάθμιση της Δημόσιας Διοίκησης.

Ο Λάμπης Ντόλκας συνδύαζε άμεμπτο ήθος, πραγματολογικά θεμελιωμένο ορθολογισμό, ήρεμη και δοτική προσέγγιση ανθρώπων, ικανότητα κατανόησης διαφορετικών απόψεων και κατά το δυνατόν ευφυούς συγκερασμού τους, μεγάλη οργανωτική πείρα και γνώσεις μεθοδικής αντιμετώπισης ποικίλων καταστάσεων. Αυτά τον έκαναν όχι μόνο ιδιαίτερα αγαπητό και σεβαστό, αλλά και διαχρονικά

αδιαμφισβήτητο άτυπο «Πρόεδρο» της τάξης των συμφοιτητών του όποτε προέκυπτε ανάγκη για συλλογικές μεταξύ τους διαδικασίες. Ο θάνατος τον βρήκε ενώ «προέδρευε» συνεννοήσεων για να τιμηθεί ο θανών λίγους μήνες πριν επιστήθιος φίλος του Στέργιος Αγγελίδης.

Όσοι απομένουμε, συμφωνήσαμε να τιμηθούν από κοινού, καθώς πορεύτηκαν ως φίλοι δίπλα-δίπλα με παρόμοιο ήθος και έκαναν τις ίδιες δύσκολες επιλογές σε κρίσιμα χρόνια για το δημοκρατικό πολίτευμα της χώρας, χωρίς να παραγνωρίζουμε ότι τελικά το κόστος αυτών των επιλογών επιβάρυνε πολύ περισσότερο τον Σ. Αγγελίδη. Με το σκεπτικό αυτό, αποφασίσαμε να θεσπιστεί υποτροφία στο ΕΜΠ προς τιμήν τους και να οργανωθεί μια δημόσια εκδήλωση με επιστημονικό περιεχόμενο.